

בס"ד

עלון שבועי היוצא לאור
על-ידי הקהילה
הספרדית בראשות
הרב איתמר יוסף שליט"א
רב ביה"כ
"כרם שלמה"
רח' יצחק רפאל 7

בית הכנסת כרם שלמה

מאמר הרב לפרשת "מטות"

ובכף החיים סופר סימן ק"ע אות ל' הביא שאמר לו המלאך שהיה מלמד את מרן רבי יוסף קארו בעל השולחן ערוך שלא יכעס על שום דבר שבועולם אפילו בדברים של רוחניות ומילי דשמיא, וכן כתב מהרח"ו בשם רבו האר"י ז"ל שהיה מקפיד בעניין הכעס יותר משאר העבירות אפילו שהוא כועס בשביל מצווה וכעניין משה רבנו ע"ה והיה נותן טעם לזה ואומר כי הלא כל שאר עבירות אינן פוגמות, אלא כל עבירה ועבירה פוגמת אבר אחד, אבל מידת הכעס פוגמת כל הנשמה כולה ומחליפה אותה לגמרי ונכנסת במקומה נפש מצד הקליפה ואף על פי שעושה האדם תיקונים לנפשו ותשובה מעולה ומצוות רבות וגדולות הם נאבדים ממנו לגמרי לפי שאותה נשמה הקדושה שעשתה כל המעשים הטובים נתחלפה בטמאה והלכה לה ונשארה שפחה טמאה במקומה וצריך פעם אחרת לחזור ולתקן כל התיקונים הראשונים שעשה בתחילה וכן הוא בכל פעם ופעם שכוועס.

נמצא כי בעל הכעס אין לו תקנה וגם אם עשה מצווה גדולה אשר בסיבתה נתעברה בו איזו נשמה קדושה של צדיק לסייחו, ע"י הכעס מסתלקת ממנו. וכותב מהרח"ו שלא זאת בלבד אלא אפילו כשהיה לומד עם אחיו ולא היה לומד כפי רצונו והיה כועס עליו, גם על זה הזהירו רבו והוכיחו מאוד מאוד.

ובליקוטי מוהר"ן חלק א' תורה ס"ה נכתב שכאשר היצר הרע רואה שמשתלשל ויורד שפע לאדם, שיהיה לו ממון, אז יורד ומזמין לו ניסיון של כעס כדי להפסידו את שפע הממון.

לסיכום אנו רואים שמידת הכעס משפיע ברוחניותו של אדם וממונו. שנזכה להינצל ממידה קשה זו אכי"ר.

שבת שלום איתמר יוסף.

בפרשתנו התורה מספרת על מלחמתו של עם ישראל עם מדיין שהחטיאו את עמ"י, ובחזרתם מן המלחמה כתוב בתורה **"ויקצוף משה על פקודי החיל, שרי האלפים ושרי המאות"**, **"ויאמר אליהם משה: החייתם כל נקבה, הן הנה היו לבנ"י בדבר בלעם למסור מעל בהשם על דבר פעור ותהי המגפה בעדת השם"**. ואח"כ מלמד אלעזר הכהן את הלכות טבילת והגעלת כלים,

ושואלת הגמרא בפסחים דף ס"ו ע"ב מדוע משה רבנו ע"ה לא לימד את הלכות טבילת והגעלת כלים?

ועונה הגמרא: ריש לקיש אומר: כל אדם שכוועס, אם חכם הוא- חכמתו מסתלקת ממנו, אם נביא הוא- נבואתו מסתלקת ממנו. וכשכעס משה רבנו ע"ה נתעלמו ממנו הלכות געולי נוכרים. וכן כתוב במסכת דרך ארץ רבה פרק ו' הלכה ב': לעולם לא יהיה אדם קפדן בתוך סעודתו, והסביר ה"בניין יהושע" שאם אשתו משתתה בהבאת המאכלים- לא יקפיד. בספר "מעדני יום טוב" כתב שלא יהיה קפדן ורגזן בתוך סעודתו כי האורחים ובני ביתו מתביישים אז לאכול, וכידוע שאין הנאה להיות במחיצתו של רגזן וכעסן וצער גדול למי שצריך לסבול כעסים של אחרים.

ובזוהר הקדוש פרשת "תצווה" דף קפ"ב ע"א מובא במה נדע אם טוב להתחבר לאדם אחר? בכעסו ידע האדם ויכיר מיהו, כי אם האדם כועס הוא עוקר את נשמתו הקדושה ומשכין במקומה את הסטרא אחרא. ודאי זהו אדם שמורד בקונו ואסור להתקרב אליו ולהתחבר איתו ועליו נאמר: "טורף נפשו באפו". הוא טורף ועוקר נפשו מחמת כעסו והשרה בתוכו אל זר ונשמתו הקדושה אין לה מנוחה כי אין לה גוף לשכון בתוכו ונחשב הוא במה של עבודה זרה ומי שמתחבר עימו ומי שמדבר איתו כמו מי שמתחבר לעבודה זרה. מה הטעם? לפי שעבודה זרה ממש שוכנת בקרבו ואסור להסתכל בפני הכועס.

לוח שיעורי התורה

יום ראשון	יום שני	יום שלישי	יום רביעי	יום חמישי	יום שישי
בן איש חי	גמרא ע"ז	גמרא ע"ז	הלכות ברכות	הלכות שבת	ע"ח + ל' מוהר"ן

תאריך	הדלקת נרות	צאת שבת	ר"ת	שבת - הפטרה
כ"ד תמוז תשע"ט	19:03	20:21	21:07	דברי ירמיהו (ירמיהו א')

הלכה ג': יזהר לברך על הפרי היותר נקי ויפה משום "זה אלי ואנוהו" (שמות טו, ב), ויקדים "בורא פרי העץ" ל"בורא פרי האדמה" וכן "בורא פרי האדמה" יקדים לברכת "שהכל", ורק אם יש לפניו מיני מתיקה של סוכר היוצא מן הקנים שהם עץ דמברך עליהם "שהכל" מספק דפלוגא בברכות, ויש לפניו פרי עץ ודאי דבה יקדים לברך על מתיקה דסוכר קודם פרי העץ וכמו שכתבנו בשבת הקודם (אות טז) משם הרב אליה רבא, אבל סוכר הנעשה מן פרי אדמה שקורין שפנד"ר (סלק) לא יקדמו על פרי העץ אבל יקדמו על פרי אדמה משום ספק ברכות הנזכר, ואם יש לפניו מין מתיקה שקורין מ"ן סמ"א ("מן שמים" - ממתק עשוי מטל שעל עלי העצים) שהוא מטל השמים הנה זה ברכתו שהכל מן הדין ולא משום ספק, וכן כמהין וכיוצא בזה שברכתם "שהכל" מן הדין דיברך עליהם אחר עץ או אדמה:

הלכה ד': כל דיני קדימה שכתבנו אינו אלא היכא דשניהם לפניו ורצה לאכול משניהם, אבל אם אין שניהם לפניו אין אומרים לו המתן עד שיביאו מין זה החשוב המוקדם כדי שתברך עליו תחלה אלא מברך על מה שלפניו, וכן אפילו אם שניהם לפניו ואינו רוצה לאכול משניהם כי אם ממין אחד דוקא, יברך על מין שרוצה לאכול ממנו:

הלכות ברכת
הנהנין

לרפואת: נתנאל ראובן בן דקלה

כתובת: רחוב יצחק רפאל 7 הר חומה ירושלים 93131 טלפון נייד: 050-360-1818

בית הכנסת **כרם שלמה** (עמותת - "מצפה רחל")

לקבלת עלון זה מידי שבוע ניתן לשלוח בקשה לדואר אלקטרוני: dror_baron@yahoo.com **העלון לעילוי נשמות: אלי אליהו בן רחל ז"ל, דר' פיליפ אליהו בן פנינה, אברהם בן סולטנה ז"ל, עזרא בן סלימה ז"ל, חיים בן דואלת ז"ל, אסתר בת מונס ז"ל, רשל (רחל) בת לאה. לרפואת: ראובן בן רחל ושמיחה (סימה) בת לאה.**

סיפור לשבת – שלום לעם לאכול את הכובע

החיטה, הרים את הכובע מעל ראשו ושאל: 'סגור?' המוכר הנהן בראשו ופטר יצא מהחנות. אנדריי עקב אחריו משתאה וחשב: 'אילו היה לי כזה כובע, הייתי קונה את כל החיטה שיש בחנות' הוא החל ללכת אחרי פטר שנכנס לחנות הבדים, ביקש שני מטר בד כותנה. פטר הרים שוב את הכובע ושאל: 'סגור?' המוכר הנהן בראשו ופטר יצא מהחנות עם הבדים. המקרה חזר על עצמו גם בחנות הסוכר, אלא ששם כבר לא יכל אנדריי להתאפק: הוא תפס את פטר בזרועו ואמר לו: 'שלום ידידי. מכור לי בבקשה את הכובע שלך! אני מוכן לשלם עליו כמה שתרצה!'

'מצטער ידידי' סירב פטר: 'את הכובע הזה לא אוכל למכור לעולם' ואילו אנדריי המשיך לבקש: 'מדוע? אפצה אותך בכל מה שתבקש!' פטר עצר לרגע, הסתובב לעברו ושאל: 'האם תשלם עבורו חמש מאות רובל, עשר פרות, חמישה כבשים וחמישה סוסים?'

'אני מוכן!' קרא אנדריי בלהיטות. ופטר אמר: 'אין בעיה. תביא את הבהמות והכסף אלי הביתה ותקבל את הכובע...' אנדריי הסכים וכבר באותו יום הגיע עם הכסף והבהמות כמובטח וקיבל את הכובע לידי. כשהלך, פנה פטר לאשתו ואמר: 'עכשיו את רואה מה קיבלנו עבור העגלה שמכרת?'

ביום למחרת הגיע אנדריי לחנות הגדולה ביותר בעיר, פנה אל המוכר ואמר: 'אני צריך חמישה חביות יין, שישה שקי חיטה, ועשרה ארגזים של תפוחי אדמה. העמיסו לי בבקשה על העגלה שבחוץ...' פועלי החנות העמיסו את הסחורה על העגלה, אנדריי כבר החל לצעוד החוצה מהחנות אלא שאמר לו המנהל: 'היי אדוני! צריך לעשות חשבון!' אנדריי הרים את הכובע ושאל: 'סגור?' איך יכול להיות סגור כשלא קיבלנו כסף? כעס מנהל החנות. 'קודם תשלם על הסחורה ואז זה יהיה סגור!' אנדריי רק הרים את הכובע שוב ושוב וצעק בכעס 'סגור!' המנהל הזועם הזמין למקום משטרה שאילצה את אנדריי שהיה חבוש ב'כובע הפלאים' על ראשו, לפרק בעצמו את כל הסחורה שעל העגלות ולהחזיר אותה לחנות עד הפריט האחרון...

מספיק משפט אחד שנאמר שלא במקומו, כדי לאסור על האדם דברים שהיו מותרים לו קודם לכן. למילים ישנם כוח עצום, כפי שאנו רואים זאת בפרשת השבוע לגבי 'נדרים' שאדם מחליט לאסור על עצמו דברים שעד לפני רגע היו מותרים לו ואינו יכול לחזור בו. אם נדע שלכל משפט קטן, או מעשה אחד שלכאורה אמרנו או עשינו 'בצחוק' יש משמעות ארוכת טווח, כל ההתנהלות שלנו הייתה אחרת.

שריקת הרוחות העזות נשמעו היטב בתוך המטבח הקטן והחמים, פטר העיף מבט על בלווי הסחבות שלבשו ילדיו הקטנים ונאנח קלות: 'צריך לקנות לילדים בגדים חדשים לחורף, אני חושב שהגיעה השעה למכור את העז שלנו ולקנות בכסף הזה בגדים חדשים...' אמר לאשתו. 'עבור העז לא תקבל מספיק כסף' אמרה האישה: 'לכל היותר שלושה רובלים, זה לא יספיק לכולם. אני חושבת שמוטב למכור את העגלה הגדולה'

בבוקר למחרת הוביל פטר את העגלה הגדולה לשוק, הוא עמד בקרן זווית והכריז על העגלה העומדת למכירה. באותם רגעים עבר אנדריי הסוחר המפוקפק ביותר בעיירה יחד עם שני ידידיו כשהם מחפשים עסקה טובה. אנדריי הבחין באיכר וביקש מידידו: 'לך ותנסה לרמות את הטיפש' ואילו הלה פסע זוחח לעברו של פטר: 'בכמה אתה מוכר את העז. בעל הבית?'

'על איזו עז אתה מדבר, בחור? הרי אני מוכר עגלה!' השיב פטר. 'זו עז ולא עגלה' אמר הלה, אבל פטר לא התייחס אליו והמשיך להכריז על העגלה בקולי קולות. 'את האיכר הזה לא נצליח לרמות' חזר הידיד לאנדריי בפנים מכורכמות, אבל הסוחר לא התייאש ושלח לפטר את החבר השני, גם הוא ניסה לשכנע את פטר שהביא עז למכירה, אך ללא הצלחה. גם הוא חזר בידיים ריקות. אבל פטר התחיל כבר להתלבט: 'האם כולם התעוורו היום? או אולי אני טעיתי והבאתי מהבית עז במקום עגלה?'

בדיוק ברגע ההתלבטות הגיע מולו אנדריי בעצמו: 'כמה תרצה עבור העז ידידי?' פטר התבלבל לגמרי וחשב לעצמו 'אם כולם אומרים שזו עז, כנראה טעיתי' והשיב לאנדריי: 'שלושה רובלים אדוני, כמחירה של עז בשוק' אנדריי חיך בלהיטות הוציא מכיסו את הכסף ולקח בחיך ערמומי את העגלה לביתו.

כשחזר פטר הביתה, החל לנזוף באשתו: 'מדוע נתת לי עז במקום עגלה? ואילו אשתו השתוממה: 'מה אתה עיוור? לך תראה את העז עומדת עדיין בחצר!' כשיצא פטר החוצה וראה את העז הבין כיצד רימה אותו אנדריי ובמחוה עלתה תכנית כיצד להשיב לו כגמולו.

למחרת לקח פטר כובע ישן וחזר לשוק, הוא נכנס לחנות החיטה הזמין שק שלם ואמר למוכר: 'אני משלם לך מראש על החיטה, אבל העגלה שלי שבורה ולא אוכל להעמיס את החיטה. אבוא לקחת את הסחורה מחר. כדי שתזכור שכבר שילמתי, אני ארים את הכובע ואשאל 'סגור?' תענה 'סגור' ואלך עם שק החיטה לדרכי...' בעל החנות הסכים ואילו פטר המשיך לחנות הבדים, שילם עבור שני מטר בד כותנה וסיכם עם המוכר שייקח את הסחורה רק למחרת, בחנות השלישית הוא שילם עבור שני קילו סוכר והבטיח לבוא למחרת ולסמן למוכר שזה שולם, על ידי הרמת הכובע.

בבוקר למחרת חכה פטר בשוק בסבלנות עד שהבחין באנדריי נכנס לחנות התבואה, נכנס אחריו וביקש מהמוכר: 'תכין לי שק חיטה בבקשה' לקח את שק

הרב יוסף שלום אלישיב זצוק"ל

ביתו הצנוע של מרן לא הכיל יותר משני חדרים קטנים. הבית העתיק נבנה לפני שנים רבות, ומשום מה, הרצפה בשני החדרים לא היתה גבוהה שונה. על מנת לעבר מסדר אחד לשני, היה צורך לעלות במדרגה.

במשך שנים רבות לא הפריע הדבר לאיש, אולם בימי זקנותו של מרן ארע דבר חמור. מרן נכנס לחדר הפנימי, ומבלי משים נתקלה רגלו במדרגה והוא נפל ושבץ את רגלו באפן חמור.

בני הבית נזעקו למקום בבהלה. נשמעם כמעט פרוקה מגופם מרב תדהה. מרן הבהל אל בית החולים ושם טפל במסירות אין קץ. לאחר תם ימי אשפוזו בבית החולים, נסע אל בית חתנו, הגאון רבי עזריאל, אשר בשכונת בית גן, לשם מנוחה והתאוששות.

ובינתיים החליטו בני ביתו של מרן לטפל בתקלה התמונה ולהסיר את המדרגה המסכנת מן הבית. לשם כך היה עליהם לערוך שפוזי פללי בבית. וכך אכן עשו. מרצפות הסדר נעקרו, הרצפה הגבוהה בסדר הנמוך, ושוב לא היתה צורך במדרגה.

אלא שהשפוזי גרם נזק מסוים לגג הדירה. נציבות הגג התערערה, והיה צורך לסתקת. מפנין שפוזי, הניחו הפועלים מוטות פלדה בצמוד לתקרה, בתוך הבית פנימה. וכדי שמוטות הפלדה לא יכערו את מראה הבית, הסתירו אותם בתקרה נוספת שנגבתה מתחתיהם.

עברו עוד כמה ימים, ומרן התאושש מן הנפילה ושב לביתו. הוא נכנס אל הבית והתבונן סביבו. הפעת פניו העידה שהוא אינו מרצה ממה שהוא רואה.

"אבא", שאלו הבנים בחשש, "ממה אינך מרצה?" "איני מרצה מהשפוזי", השיב מרן בפשטות. "אבל זו היתה סכנת נפשות", טענו הבנים.

"נכון", אמר מרן, "אבל מה בנוגע לתקרה? איזו סכנה היתה בה?" "היה צורך להניח מוטות פלדה כדי לסתק את התקרה", הסבירו הבנים. "כן, אבל מדוע השקעתם כל כך ביצי של התקרה הסדשה?" שאל מרן בכאב, "הלא אלו הן מותרות!" אכן, כך הרגיש מרן כלפי כל דבר שאינו בו צורך חשוב בעולם הזה. אין אלו אלא מותרות!

יזרעאלי

הרב אברהם בן עזריה זצ"ל

(נולד ב' בטבת תרמ"ב, נפטר ה' באלול תשכ"ד)

תרגום; "לא שגא" יש לפרשו כנ"ל "לשון שגיאה", לא נפתה ולא תעה אחרי יצר הרע. ודרז"ל; החטא הוא הממית. אם-כן, אנשי הצבא שהיו עם פינחס; כולם היו צדיקים ולא הלכו אחרי שרירות לבם ותאוה גשמית, כי-אם לקיים דברי ה' יתברך וצווי משה רבינו ע"ה; **נָקַם, נִקְמַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל** וכו'... **לָתֵת נִקְמַת-ה', בְּמִדְבָּרָךְ** וכו'... כנ"ל והיו אומרים זה לזה – לא די לנו מה שחטאו בבנות מואב, עוד הפעם אנחנו נמשוך אחריהם להוסיף על חרון אף ה' חס ושלום. ואמרו במדרש שיר השירים על צבא פינחס, שלא הקדימו תפילה של ראש לתפילה של יד. על-כן רוצה לומר כל-כך היו צדיקים ויראי שמים לא הקדימו תפילין של ראש וכו'... ולכאורה דברי המדרש תמוהים וכמו זר נחשבו לעניין מלחמה עם מדין. מה שייכות יש בין זה לזה – עניין תפילין למלחמה? במלחמה כזו של מצווה; העוסק במצווה פטור ממצווה.

ויקרב, אל-משה, הפקדים, אשר לאלפי הצבא--שְׂרֵי הָאֲלָפִים, וְשָׂרֵי הַמֵּאוֹת (במדבר פרק לא פסוק מ"ח). **וַיֹּאמְרוּ, אֶל-מֹשֶׁה, עֲבָדֶיךָ נִשְׂאוּ אֶת-רֹאשׁ אֲנָשֵׁי הַמִּלְחָמָה, אֲשֶׁר בְּיָדֵינוּ; וְלֹא-נִפְקֵד מִמֶּנּוּ, אִישׁ** (במדבר פרק לא פסוק מ"ט).

פירש"י ז"ל: לא נפקד – לא שגא כלומר לא נחסר, עיין שם. לפי עניות דעתי יש לפרש "לא שגא" בלשון שגיאות, שכולם היו חכמים ונבונים ויראי שמים שלא שגו ולא נפתו ליצר הרע. וכן פירש רמב"ן ז"ל: "הנה השם עשה תשועה גדולה על ידינו, שלא מת במלחמה אחד מכל אנשי הצבא אשר בידינו ולא הוכה בחרב שיפקד מן הצבא, ולפיכך אנחנו חפצים להקריב קרבן ה' המציל אותנו לתת לפנינו כופר נפשותינו אשר פדה ממות ובמלחמה מידי חרב: ורבותינו דרשו (שבת סד.), ולא נפקד ממנו איש, לדבר עבירה, לומר שהיו בכל עת בידינו ולא נפקד איש מאחינו אשר בצבא אל מקום אחר לעבור עבירה, ואמר להם משה א"כ קרבן זה למה, אמרו לו לכפר על נפשותינו, מהרהור הלב." עד כאן דבריו קודש. וכשנדקדק יש פליאה גדולה בפסוק הזה; איך י"ב אלף אנשי יצבאו על מדין ויהרגו כל זכר, ויבזו וישבו שבי, ולא יפקד אף א' מהם? והנה על-פי

חידון לפרשת מטות - לילדים

- אסור
- הוא גרם לעוון פֵּעוֹר
- בני מכיר בן מנשה פָּכְשׁוּ אֶת-...
- ד. כָּכָל הַיּוֹצֵא מִפִּי יַעֲשֶׂה – לא יחל
- ה. חָגְרוּ חֲלָצֵיכֶם
- ו. תִּשְׁלַק לְשֵׁנֶיךָ
- ז. מֹשֶׁה וְאַלְעָזָר הַכֹּהֵן הֵבִיאוּ אֶת הַזֶּהָב שֶׁבָּזְזוּ בְּמִלְחַמַת מִדְיָן אֶל אֶהֱל מוֹעֵד לְלִבְנֵי יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַשֵּׁם
- ח. נִחְגַּר חֲלָצֵינוּ וְנִהְיָה נִרְוִיזִים – נחליץ
- ט. אֶחָד מֵהַמְּקַשִּׁים הַמְּזַכְרִים בַּפָּרָשָׁה
- י. בן מנשה
- כ. מרגלים שלא חטאו בחטא המרגלים
- ל. הבעל אינו מפר אלא נדרים שמתחייבים...
- מ. התחייבותה שבטאה בלשון שְׂבוּעָה
- נ. הפְּרָשָׁה עוסקת בהלכות...
- ס. מלך האמורי
- ע. עיר שנפלה בקלקו של גד
- פ. משה קצף על...
- צ. אחד ממלכי מדין
- ק. אחת מן הערים שבנו בני ראובן
- ר. לבני ראובן ולבני גד הָיָה מִקְנֶה
- ש. ספר
- ת. תעקבו

תשובות לחידון

א. אסור
ב. אֶהֱל
ג. אֶהֱל
ד. אֶהֱל
ה. אֶהֱל
ו. אֶהֱל
ז. אֶהֱל
ח. אֶהֱל
ט. אֶהֱל
י. אֶהֱל
כ. אֶהֱל
ל. אֶהֱל
מ. אֶהֱל
נ. אֶהֱל
ס. אֶהֱל
ע. אֶהֱל
פ. אֶהֱל
צ. אֶהֱל
ק. אֶהֱל
ר. אֶהֱל
ש. אֶהֱל
ת. אֶהֱל

"ולמה תניאון את-לב בני ישראל" (במדבר לב, ז)

פרשת מטות לילדים

הלב הוא האיבר החשוב ביותר שלנו. אנחנו מבקשים ומתחננים מדי יום: "ויחיד לבבנו לאהבה וליראת את שמך" – כי אם הלב שלנו טהור ונקי, אם המחשבות והרצונות טהורים – אז כל האיברים יכולים לעבד את השם כמו שצריך.

מעשה בעשיר אחד שיצא לדרך רחוקה. לפני שיצא לדרך, קרא לאחד המשרתים הנאמנים שלו ובקש ממנו: "אני עוזב עכשיו את הבית, ובבקש ממך לשמר היטב על הבית ועל כל הרכוש. במיוחד חשוב לי שתשמר היטב על החדר החביב שלי, שיקר לי ביותר. אני דורש ממך שלא תפסיק לשמר על החדר הזה".

"אני מבטיח שאשמר היטב על הכל, ובמיוחד על החדר המיוחד", אמר המשרת. לאחר שהעשיר נסע, חשב המשרת בלבו: אני מכרח לראות מה יש שם, בחדר החביב שהעשיר בקש לשמר עליו כל-כך. אני רוצה לדעת על מה ולמה צריך החדר הזה השגחה מיוחדת.

נכנס המשרת לחדר והסתכל מה יש בו. בחדר היו כמה קפסאות סגורות. הוא פתח אותן בזהירות, וגילה בתוכן אוצרות יקרים: כלים עשויים מזהב, אבנים טובות ומרגליות – אוצרות יקרים שהוא עוד לא ראה כמותם מקימו. אבל מה שהיה מוזר הוא, שהאבנים היו מלכלכות בבז, הכוסות היקרות לא היו רחוצות, הכל היה מכוסה בשכבה דביקה של חל ולכלוך – עד שפמעט לא יכלו להבחין שמדובר בחפצים כל-כך יקרים!

"משנה הוא האדון שלי", חשב המשרת לעצמו. "עלי הוא מצוה שאשמר בשבע עינים על חדר האוצרות, אבל הוא בעצמו נותן לאוצרות שלו להתלכלך בכללללל שכן!"

תארו לעצמכם שהעשיר היה רואה איך המשרת עומד בחדר וצוחק עליו – כמה היה מתבייש!

גם הלב שלנו הוא חדר אוצרות – אומר ה"חפץ חיים". כשהאדם מגיע לעולם העליון, בודקים את כל האיברים שלו, ובמיוחד את הלב – כיצד השתמש בו? מה הכניס לתוכו? אילו בושות יהיו לאדם אם ימצאו בלב שלו לכלוך ובז – מחשבות לא טובות, רצונות רעים ומאוות גרועות! אסור לנו להרשות לכל הלכלוך הזה להיות בלב שלנו, אלא נדאג שיהיו בו רק אוצרות אמתיים של אהבת השם ויראת שמים. על זה אנחנו מבקשים מהשם שיחיד את לבבנו לאהבה וליראת השם ויראת שמים – שלא ישאר לנו בלב מקום פנוי לשום דבר אחר מלבד אהבת השם ויראת שמים.

חכמי ישראל

רבי אהרן ברכיה ממודנה זי"ע

(נפטר בכ"ה בתמוז ה'שצ"ט, 27 ביולי 1639)

רבי אהרן ברכיה בן רבי משה בן רבי נחמיה נולד בעיר מודנה שבאיטליה, היה רב ומקובל בן יהדות איטליה. נודע בעיקר בשל ספרו מעבר יצק.

למד אצל רבי הלל החסיד ממודנה ורבי מנחם עזריה מפאנו והיה ממקורביהם של רבי יהודה אריה די מודינא ורבי ישראל סרוג. גיסו של רבי יוסף ידידיה קרמי, מחבר "כנף רננים". נסמך להוראה אצל רבי יום טוב צהלון.

חיבורו הראשון היה "אשמורת הבוקר" (1624) שחיבר עבור חבורת "מעירי השחר" במודנה, חיבור זה היה סדר תפילות מיוחד עבור חברי הקבוצה שנהגו להשכים קום לפני עלות השחר מדי יום ולהתפלל לפני תפילת שחרית. שלוש שנים לאחר הדפסת סדר התפילות שלו, הוציא גיסו סדר התפילות עם כוונות משלו בשם

מוסר בפרשה

אם שמעת איש אחד מלמד טעות לתלמידו לא תאמר טעות אתה אומר אלא תודיעהו לאחד מקרוביו או לאהבו ואל תשפוך דמו. לא יאמר אדם לחבירו בקש איש פלוני בתי לבנו מפני שמתבייש האחר וזה מתגאה ונהנה לבו: מי שעוצר רוחו ומשפיל עיניו ורוחו מהביט אל נשים ואינו דובר דברים בטלים וסובל כעסו ואינו מתגאה ועוסק בתורה ובמעשים טובים. לעתיד לבא יהיה לפניו ממלאכי השרת עליהם נאמר (במדבר כ"ג) פעת יאמר ליצקב ולישאל מה פעל אל: מי שאבד קונטרס או חומש או כתובים או נביאים והתחיל לכתוב אחר. וכשנכתב חציו נמצא הראשון. אסור לכתוב בתקל הנשאר דברים אחרים גם מדברי סופרים לפי שאז יהיה עיקר החדש והחומש טפל. וכן אל ישים ספרי תלמוד על ספרי מקרא וכן אל יכסה את ספרו בקלפים הכתובים בהם לשון לעז או יוני. ומעשה באחד שפסח חומש שלו בעור והיה כתוב בו לועזים של דברי הבאי תגרי מלכי האומות וקא צדיק וקרעו והסירו:

מתכון בישול לשבת

שקשוקה בשרית משודרגת

אופן ההכנה

- 1 מחממים את השמן במחבת. מוסיפים את השום והפלפלים ומטגנים 2 דקות תוך ערבוב.
- 2 מוסיפים את הנקניקים ומטגנים עוד כ-7 דקות. מוסיפים את העגבניות, מערבבים ומתבלים במלח ופפריקה.
- 3 כשהתערובת מבעבעת מנמיכים את הלהבה ומבשלים עוד כרבע שעה.
- 4 מוסיפים ביצים ומבשלים כדקה נוספת (אם מעדיפים את החלמון מבושל – מכסים את המחבת). מגישים מיד.

מציאת ושבית שלום!

6 כפות שמן זית
7 שיני שום, פרוסות
1 גמבה, חתוכה לקוביות קטנות
חצי פלפל ירוק חריף, פרוס דק
180 גרם קורנדבית, חתוך לקוביות בינוניות
250 גרם נקניקיות, חתוכות לטבעות בעובי של 2 ס"מ
6 עגבניות, חתוכות לקוביות בינוניות
1 כפית מלח
1 כף פפריקה
3-4 ביצים

זמן עבודה 30 דק' זמן הכנה 30 דק' רמת קושי קל - בשרי

לוח זמני תפילות לשבת קודש ולימות החול

חדש! ניתן להאזין לכל שיעורי מכל הזמנים בקול הלשון: חייגו 03-6171111 שלוחה 8 ולאחר מכן * חיפוש קולי של רבנים. כמו כן ניתן לצפות בכל השיעורים ב (YOUTUBE)

תפילות ליום חול	שעה	הערות
שחרית סמוך לנץ החמה	05:10	קורבנות
מנחה	19:20	
שיעור תורה המרכזי	20:10	

תפילות ערב שבת	שעה	הערות
מנחה	19:13	
שיר השירים	18:55	
עונג שבת	22:30	עוד יוסף חי וליקוטי מוהר"ן

תפילות שבת	שעה	הערות
שחרית	07:30	קרבנות
תהילים	13:15	בנים / 12:45 בנות
מנחה	13:55	מניין ראשון
שיעור	14:30	חפץ חיים - הלכות לשון הרע ואח"כ מסכת סוטה
מנחה מניין שני	18:00	מניין שני
שיעור תורה	19:50	שיר השירים
ערבית בצאת שבת	20:21	רבינו תם 21:07 / שיעור בזהר

בס"ד מארז דיסקים עם מגוון שיעורי תורה הרה"ג איתמר יוסף שליט"א ניתן לקבל חינם עד הבית לפרטים: נתנאל לוי חייגו: 052-2259588

דפוס האומן 22 תלפיהן ירושלים
072-2424-245
print@colorprint.co.il